

Amikor egy erős ember is sírva fakad...

Most már a Jánoshoz hasonló göbolyjárasi Móríci fiataloknak is megadatott hogy tanulják. Hetente kétszer mentek a Tsz irodához, úgy estelente a munka után. Ott aztán szakszerűen képezték őket a növénytermelés csínjára, bínjára. Érdekelte is őket, így szívesen mentek. Megtanulták a palántanevelést, a gyümölcsfák oltását szemzését. Melegágyak építését, abban való termelést, a földek megfelelő trágyázását,

és megművelését. A termelőszövetkezet megszervezte ezt az ingyenes szakképzést. Volt is jelentkező bővíben, még egy két asszony is belevágott ebbe az egy éves gyorstalpalóba. Aztán mindannyian sikeres vizsgát tettek. Majd szétrakták őket a TSZ-nek arra a részeire, ahol a legjobban volt szükség a frissen végzett szakemberekre. Jánost az agronómus mindjárt brigádosnak ajánlotta, amire az elnök azonnal rá

is bólintott. Mert János igen jó hírnek örvendett, szorgalmát, és segítőkészségét. Az alig harminc éves fiatalember már öt gyereknek örvendezhetett. A brigádosi fizetéséből, meg a felesége által a piacon eladott baromfik után félrerakosgattott forintokból aztán hamarosan egy szép fejős tehenet vettek és köthettek azzal az eddig üres jászol elé. Annak bizony hamarosan borja lett, így már a gyerekek kettőt legeltettek az árokparton. Most már volt tejhaszon is bőven, minden reggel két teli kannával várták a tejgyűjtő kocsit.

Az lehető legjobban alakult a család jövője. Vehettek új cipőt a gyerekeknek, meg más egyébeket, amire eddig sosem tellett. De minden jónak egyszer vége!

Az egyik nap lezárták a Tsz istállóit, sőt az oda vezető utakat is. Egy gümőkór nevű betegség, amelyet száj és körömfájásnak is hívtak, terjedt megállíthatatlanul a Tsz marhái között. Már csak fertőtlenítőhelyeken át lehetett ki és be járni. Aggódva figyelték ahogy a gyönyörű állomány lassan lebetegszik, és elhullik. Az egyik nehéz nap után János fáradtan

Nagy Endre-Amikor egy erős ember is sírva fakad...

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2014. június 27. péntek, 14:20

hazaérkezett, és alig szállt le a kerékpárjáról, már jött elébe a síró felesége. A gyerekek megszeppenve álldogáltak a gang ajtó ajában. De az apjuk most rájuk sem pillantott, hanem sötét arccal követte asszonyát az istállóba. Már mindkettő állat lesántulva, igen nagy fájdalmak között bámult a gazdára, talán segítségben reménykedve. János egész éjjel velük maradt. A fejőszéken üldögélve várta a reggelt. Mikor a gyerekek elindultak az iskolába, épp akkor húzták ki a szomszédok a két elhullott jámbor állatot.

Apjuk ott állt tehetetlenül, összeroppanva. Akkor látta a család először sírni ezt az erős embert, akin eddig sohasem fogott ki semmi, mindenre talált megoldást. Ha kellett három helyett is dolgozott. De most csak állt ott meggörnyedve, és kabátja ujjába törölgette a borostás arcán aláfoló könnyeket.

Írta Nagy Endre.